

דף ל.

עין משפט ב.

או"ח סימן שפו סעיף ז

עין לעיל דף כט. עין משפט אות ה.ו.ז.

עין משפט ג.ד.

יו"ד סימן ריז סעיף יט

יט. טו. הנודר מפת סתם אינו אסור אלא בפת חטים ושעורים, ובמקום שנוהגים לעשות פת מכל דבר ונדר מהפת או מהמזון אסור בחמשת מיני דגן, ואם אמר כל הזן עלי, אסור בכל חוץ ממים ומלח.^י

עין משפט ה.ו.

או"ח סימן שפו סעיף ח

ח. ח. משתתפין אפי' באוכל שאינו ראוי לו^ב אם ראוי לשום אדם, כגון לנזיר ביין ולישראל בתרומה^ל, וכן הנודר או הנשבע מאוכל זה משתתף בו. וי"א דוקא שנדר או נשבע שלא יאכלנו אבל נדר או נשבע שלא יהנה^מ ממנו אין משתתף בו.

הגה: אבל אמר לשון קונם שזה לשון קרבן גם באמר קונם אכילתו עלי אינו משתתף בו.^ג

י. ומיירי שלא אסר אלא לזמן שיכול לעמוד בו, דאל"כ הוי כנודר מכל פירות העולם דאינו נדר כלל, כמו בסי' רל"ב סעי' ה'. ש"ך ס"ק כ"ט מהב"ח.

כ. וה"ה לערובי תחומין אבל לא בערובי חצרות דבעינן פת, מ"ב אות מ"ו.

ל. הו"א וראוי לכהן, והיום שכולנו טמאי מתים אין לערב בתרומה טהורה, מ"מ בחלה מערבין בה.

ו. ומי שנוהג באיסור חדש אם נוהג מצד חומרא מותר לערב בחדש אבל אם נזהר בזה מחמת הפוסקים שאסור מן הדין אין מערבין בו גם בחו"ל. מ"ב אות מ"ז.

מ. הגם דראוי לאחרים אבל הרי הוא נהנה ע"י תיקון זה, ודוקא שיתופי מבואות או ערובי חצרות שמערבין לדבר הרשות, אבל ערובי תחומין שזה לדבר מצוה מותר דמצוות לאו ליהנות ניתנו ולא נחשב להנאה, ועיין במ"ב אות מ"ט.

נ. דאם נתיר בזה יבא להתיר גם בקרבן שהוא הקדש גמור, ובהקדשות לכו"ע אין מערבין משום שהם אסורים לכל העולם, מ"ב אות נ'.

דף ל:

עין משפט א.

או"ח סימן תט פעיף ז

ז. ח. עיקר מצות ערוב תחומין שהולך לסוף התחום ומחשיך שם ואפי' לא אמר שביתתי במקומי אלא החשיך שם ושתק קונה אלפים אמה משם.

ואם אינו רוצה לטרוח וללכת לשם להחשיך, הולך מבעוד יום ומניח שם מזון ב' סעודות ^ס ו' ביצים ^ע מפת או מכל דבר שמשתתפין בו בשיתופי מבואות, ואם הוא לפתן בכדי ללפת בו ב' סעודות, ואומר בזה הערוב אהיה מותר לי ללכת למחר אלפים אמה, וחוזר ולן בביתו, ומודדין לו תחומו ממקום ערובו כאילו דר שם.

ז. ט. תלמידים האוכלים אצל בעלי בתים שבתיהם בשדה וחוזרים ולנים בבית רבם, מודדין להם מבית רבם שהוא מקום לינתם שהוא עיקר להם, ושם היו חפצים גם לאכול אילו היה שם מזונם.

עין משפט ב.

או"ח סימן תט פעיף א

א. הנותן ערובו בבית הקברות בקבר של בנין ^ב, אפי' בישראל אינו ערוב, לפי שבית הקברות אסור בהנאה כיון שרוצה בקיום הערוב שם והרי נהנה בו.

ואם נתנו בבית הפרס שהוא שדה שנחרש בו קבר שחוששין מדרבנן שמא נשאר בו עצם כשעורה הרי זה ערוב אפי' לכהן, כיון שיכול ליכנס שם במגדל הפורח ^ז או שמנפה והולך.

ס. וכל אחד לפי אוכלו אם הוא חולה או זקן ובעיניו ב' סעודות כאן לכל אחד לא כן בערובי חצירות דב' סעודות מספיק גם לאלף איש.

ע. בס"ח הביא המחבר י"א שמנה ביצים וכאן סתם כדעה ראשונה שם.

פ. וכל בקבר של קרקע מותר, דקרקע עולם לא נאסר בהנאה, כמ"ש ביו"ד סי' שס"ד. וכ"ש אם נתנו בצד הקבר דערובו ערוב, מ"ב אות ב'.

צ. דוקא בבית הפרס, שהוא מדרבנן ואין בו טומאת אהל, אבל בבית הקברות א"א בעצה זו לכהן משום שהוא מאהיל על הקברים.

ואפי' אם יכנס במגדל שהוא מחזיק מ' סאה ואינו פורח באויר, לא הוי חציצה בכך בינו